

Dertil kommer så, at ud af de 455 millioner borgere, der er i Europa, kan bare 1 million – dvs. tværgående – med deres underskrifter pålægge Kommissionen at komme med et forslag.

Vi har fået Europa-Parlamentet stærkere ind. Det har medbestemmelse alle de steder, hvor der er flertalsafgørelser, så vi nu får både nationerne og borgerne ind i en afbalanceret udvikling af Europas fremtid.

Kl. 18.25

Vi har også lagt meget vægt på, at Europa skal kunne spille en rolle internationalt og påtage sig et globalt ansvar. Her vil jeg godt lige sige til hr. Morten Messerschmidt, at det er altså ikke artikel 302, litra c, men artikel 300. Den siger faktisk noget meget fornuftigt omkring flertalsafgørelser i udenrigspolitikken. Det normale er enstemmighed, for et land skal ikke kunne, som der står i vores nationale forståelse, påføre 24 lande en politik, de ikke har eller ikke vil have; og 24 lande skal heller ikke kunne påføre ét land en politik, det ikke har. Her står jo netop, at når Rådet har truffet en beslutning – det sker jo altid enstemmigt – kan Udenrigsministerrådet med kvalificeret flertal foretage udmøntningen.

Det vil sige, at Det Europæiske Råd træffer en strategisk beslutning, og det er jo ikke særlig smart, at den strategiske beslutning, som er truffet i enstemmighed mellem statscheferne, kan stoppes længere henne ad banen. Det vil sige, at det er enstemmighed, der sætter processen i gang. Når den så er sat i gang, kan man altså ikke have, at nogle sætter sig ned og spærrer. Og alligevel får den, der sætter sig ned og spærrer, mulighed for at få sagen tilbage til Det Europæiske Råd.

Det var altså ikke artikel 302, men artikel 300. Og det var altså ikke en flertalsafgørelse, men en enstemmighed, der skal udmøntes.

Jeg tror, at vi skal lade være med, som det her eksempel viser, at bruge denne her debat og de næste 6 måneder til – det ved jeg godt at nejsiden selvfølgelig meget gerne vil – at gå ned og tviste paragrafen, artiklen, litraen osv. Nu så vi jo her, hvordan der var blevet tvistet. Det er ikke særlig relevant for den danske befolkning. Det er en kolossal masse detaljer, som alle sammen er velgennemtænkte, og hvor der er en fornuftig forklaring, når man kommer ned og ser på det.

Det vigtige er at få den danske befolkning til at vurdere op til folkeafstemningen: Vil vi dette nye Europa, som kan bevæge sig hurtigere frem, som kan få større ansvar i verden, som kan påta-

ge sig mere, som kan komme til at være politisk i overensstemmelse med den økonomiske styrke, eller vil vi have et Europa, som gradvis falder fra hinanden og glider ud i forskellige klubber, som laver et forstærket samarbejde på det ene eller det andet område? Jeg har ikke hørt nogen sige det sidste.

Et nej vil altså betyde, at man falder tilbage til Nicetraktaten, som giver mulighed for det forstærkede samarbejde. Det vil ikke – det har hr. Holger K. Nielsen fuldstændig ret i – betyde en genforhandling, som betyder, at der kommer ændringer, for i en genforhandling vil der være nogle, der vil have mere integration, end de har fået, og der vil være nogle, der vil have mindre. Det vil sige, at det vil tage år, før man finder ud af at komme med noget nyt, hvis der kommer et nej.

Har Europa råd til at spille alle disse år? Vi står med en forsknings- og fornyelsesstrategi, som skal skabe arbejdspladser og styrke de europæiske økonomier, også den danske, for vi er med i forsknings- og udviklingsstrategien, hvor vi har foreslået en fordobling af budgetterne. Har vi råd til at sætte alt det i stå, fordi topmøderne og udenrigsministermøderne og fagministermøderne nu skal beskæftige sig med, hvordan i alverden man kommer videre efter et nej til traktaten? Det har vi ikke, og denne traktat fører altså ikke nogle nye kompetencer over, men gør det muligt for EU at fungere med den udvidelse, vi ønsker.

Vi ønsker ikke et EU i flere hastigheder, som vil blive tilfældet ved et nej. Det er ikke i Danmarks interesse. Danmarks interesse er, uanset hvad Dansk Folkeparti har sagt om vores liden betydning, præcis som en lille stat at have indflydelse på lige fod med alle de andre. Og jeg kan godt sige, at vi jo nærmest aldrig stemmer. Det vil sige, at vi sidder og arbejder, indtil vi når frem til en fælles forståelse, og det er uanset, om man er et stort land eller et lille land. Når der tales om, at man kommer til at mangle en kommissær i 5 ud af 15 år – i 5 ud af 15 år har man ikke en kommissær – så gælder det store som små lande på lige fod, Tyskland så vel som Danmark.

I virkeligheden er EU de store landes gave til de små. De har jo i hele Europas historie bare gjort, som de ville og så masseret naboerne. Hr. Søren Krarup og jeg kender jo godt lidt til danmarkshistorien, også til krigen og 1930'erne – ikke fordi vi har oplevet så meget af den, men vi har da i hvert fald begge to arbejdet meget med